

Sygn. akt III AUa 470/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska (ref.)

SSO del. Joanna Baranowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 stycznia 2015 r. w Ł.

sprawy C. I.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.

o rentę rodzinną

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt: VIII U 3733/12,

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 470/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 lutego 2014 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie C. I. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 27 sierpnia 2012 roku odmawiającej prawa do renty rodzinnej z uwagi na to, że całkowita niezdolność nie powstała u wnioskodawcy w okresach wymienionych w art. 68 pkt 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wydając zaskarżony wyrok Sąd pierwszej instancji za podstawę rozstrzygnięcia przyjął następujące ustalenia faktyczne:

C. I., urodzony (...), w okresie od 5 listopada 1970 roku do 1992 roku był zatrudniony w (...) Spółdzielni (...) w Ł.

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ds. Inwalidztwa i Zatrudnienia ZUS z dnia 23 lipca 1970 roku wnioskodawca został zaliczony do III grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia na stałe, ze wskazaniem, że jest niezdolny do wykonywania zatrudnienia w normalnych warunkach, a inwalidztwo istnieje od dzieciństwa. Jednocześnie lekarz psychiatra powołany przez organ rentowy wskazał na rozwój umysłowy na poziomie debilizmu i cechy mongolizmu podnosząc, że odwołujący się może pracować w spółdzielczości inwalidzkiej

Orzeczeniem Obwodowej Komisji Lekarskiej ds. Inwalidztwa i Zatrudnienia ZUS z dnia 14 września 1970 roku skarżący został zaliczony do III grupy inwalidów z ogólnego stanu zdrowia na stałe.

Decyzją z dnia 10 września 1977 roku ZUS odmówił C. I. przyznania prawa do renty inwalidzkiej wskazując, że niezdolność wnioskodawcy powstała w dzieciństwie, a nie w czasie zatrudnienia bądź po jego ustaniu.

Od powyższej decyzji wnioskodawca złożył dowołanie do Sądu Okręgowego w Łodzi, który wyrokiem z dnia 13 grudnia 1977 roku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał C. I. prawo do renty inwalidzkiej trzeciej grupy z ogólnego stanu zdrowia od 1 grudnia 1977 roku. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że inwalidztwo z przyczyn internistycznych powstało w czasie zatrudnienia i jest niezależne od inwalidztwa trwającego od dzieciństwa z przyczyn psychiatrycznych. W toku postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych psychiatry i internisty. Biegły psychiatra rozpoznał u skarżącego niedorozwój umysłowy lekki u osoby z chorobą D. i uznał wnioskodawcę za osobę częściowo niezdolną do wykonywania zatrudnienia, zaliczając go do III grupy inwalidów. Biegły wskazał, że inwalidztwo jest ustabilizowane od dzieciństwa. Biegły internista rozpoznał zapalenie nerek w przebiegu kamicy, przewlekłe zapalenie stawów i zespół (...) i uznał wnioskodawcę za osobę częściowo niezdolną do wykonywania zatrudnienia, zaliczając go do III grupy inwalidów. Biegły wskazał, że inwalidztwo datuje się od listopada 1977 roku i powstało w czasie zatrudnienia.

W dniu 18 listopada 1987 roku wpłynął do organu rentowego wniosek pracodawcy C. I. o ustalenie wyższej grupy inwalidzkiej, z uwagi na pogorszenie się stanu zdrowia skarżącego.

Decyzją z dnia 1 lutego 1988 roku ZUS zaliczył C. I. do dotychczasowej trzeciej grupy inwalidów.

Od powyższej decyzji wnioskodawca złożył dowołanie do Sądu Okręgowego w Łodzi, który wyrokiem z dnia 11 lipca 1988 roku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał C. I. prawo do renty inwalidzkiej drugiej grupy z ogólnego stanu zdrowia od 8 czerwca 1988 roku. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że wnioskodawca był inwalidą III grupy od dzieciństwa z przyczyn psychiatrycznych, natomiast w trakcie zatrudnienia nastąpiło pogorszenie się jego stanu zdrowia psychicznego do II grupy inwalidów. W toku postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii kilku biegłych, w tym psychiatry i psychologa. Biegły psychiatra rozpoznał u skarżącego chorobę D. z niedorozwojem umysłowym lekkim oraz rozpoczynający się zespół psychoorganiczny z przewagą zmian charakteropatycznych nad otępiennymi i uznał wnioskodawcę za osobę niezdolną do wykonywania jakiegokolwiek zatrudnienia, zaliczając go do II grupy inwalidów. Biegły wskazał, że inwalidztwo istniało od dzieciństwa w III grupie, z istotnym pogorszeniem stanu zdrowia w ostatnim okresie do II grupy inwalidów. Pogorszenie polegało na ujawnieniu charakteropatii i pogłębieniu niesprawności intelektualnej, jako wyraz przedwczesnego zespołu psychoorganicznego.

Decyzją organu rentowego z dnia 25 grudnia 1994 roku skarżący został zaliczony do pierwszej grupy inwalidzkiej od 1 sierpnia 1994 roku, zaś decyzją z dnia 30 grudnia 1997 roku wnioskodawca został uznany za osobę trwale całkowicie niezdolną do pracy i samodzielnej egzystencji. Rentę z tego tytułu pobiera do chwili obecnej.

W dniu 19 kwietnia 2012 roku ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie mu prawa do renty rodzinnej po zmarłym w dniu 12 kwietnia 2012 roku ojcu A. I., który był uprawniony do emerytury.

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 25 czerwca 2012 roku rozpoznał u C. I. zespół otępiennie - charakteropatyczny u osoby z niedorozwojem umysłowym i chorobą D.. Wskazał, że wnioskodawca jest niepełnosprawny biologicznie od dzieciństwa z powodu upośledzenia umysłowego lekkiego i poronnej choroby D., z pogorszeniem funkcjonowania, dołączonym zespołem otępiennie - charakteropatycznym jest trwale całkowicie niezdolny do pracy od 8 czerwca 1988 roku i trwale niezdolny do samodzielnej egzystencji od 1 sierpnia 1994 roku.

W wyniku złożonego sprzeciwu Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 21 sierpnia 2012 roku podtrzymała rozpoznanie lekarza orzecznika. Wskazano, że brak jest podstaw, aby uznać, że niezdolność do pracy powstała przez 16 rokiem życia tj. przed 28 listopada 1966 roku.

W załatwieniu wniosku z dnia 19 kwietnia 2012 roku ZUS wydał skarżoną decyzję z dnia 27 sierpnia 2012 roku.

W postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłego neuropsychologa dr L. S., biegłego psychiatry lek med. G. P. i biegłego psychiatry dr n. med. K. K..

U wnioskodawcy stwierdzono obraz kliniczny charakterystyczny dla osoby z umiarkowanym upośledzeniem umysłowym, cechy osobowości niedojrzałej emocjonalnie i społecznie z objawami znacznie obniżonego krytycyzmu. C. I. wymaga stałego nadzoru w trakcie wykonywania nawet prostych prac fizycznych. W ocenie neuropsychologa badany nigdy nie był w stanie samodzielnie pokierować swoim życiem i wymagał opieki innych osób

C. I. jest osobą upośledzoną umysłowo w stopniu umiarkowanym w przebiegu zespołu (...) z towarzyszącym zespołem otepienno – charakteropatycznym ze znacznie obniżonym krytycyzmem i niedojrzałością emocjonalną. Wymaga stałego nadzoru w trakcie wykonywania nawet prostych prac fizycznych. W orzeczeniu fakt wykonywania pracy w zakładzie pracy chronionej przy sznurowaniu obuwia terapeutycznego nie ma większego znaczenia, gdyż było ono jedynie terapią. W ocenie biegłych badania orzecznicze prowadzone od 1970 roku sugerowały III grupę inwalidzką, ale były często orientacyjne, bez pogłębionej diagnostyki psychologicznej. Według biegłych dokumentacja z tych lat wskazuje, że schorzenie skarżącego było głębsze i uzasadniało całkowitą niezdolność do pracy. Wnioskodawca funkcjonuje społecznie i emocjonalnie na poziomie dziecka 7-letniego, a zatem zdaniem biegłych psychiatrów, nigdy nie był w stanie samodzielnie funkcjonować i wymagał stałej opieki innych osób. W ocenie psychiatrów C. I. jest trwale całkowicie niezdolny do pracy, a niezdolność ta powstała przed 16 rokiem życia.

Opinie dopuszczonych w sprawie biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii Sąd Okręgowy ocenił jako w pełni wiarygodne, rzetelne, nie zawierające braków i nadające się do częściowego ustalenia stanu faktycznego. Wniosek pełnomocnika ZUS o dopuszczenie dowodu z kolejnego (trzeciego) lekarza tej samej specjalności Sąd Okręgowy oddalił uznając, że opinie psychiatrów dają wystarczający obraz stanu zdrowia C. I..

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonego za niezasadne. Sąd zaznaczył, że jedyną kwestią sporną było ustalenie okresu, w jakim doszło do powstania u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy, od ustalenia którego zależało czy zostały spełnione pozostałe przesłanki prawa do renty rodzinnej. Sąd wskazał, że poczynionych przez niego ustaleń wynika, że ubezpieczony ukończył naukę w szkole podstawowej w wieku 18 lat, a później do żadnej szkoły już nie uczęszczał. Wiek 18 lat wnioskodawca osiągnął w dniu 28 listopada 1968 roku, zaś od dnia 5 listopada 1970 roku podjął zatrudnienie. Sąd zauważył, że wprawdzie biegli psychiatry w swoich opiniach uznali, iż całkowita niezdolność do pracy skarżącego powstała przez 16 rokiem życia, to ustalenie to pozostaje jednak w sprzeczności z wcześniejszym orzecznictwem dotyczącym odwołującego się, a zwłaszcza z wyrokiem Sądu Okręgowego z 1988 roku, w którym przyznano wnioskodawcy rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, z uwagi na pogorszenie się jego stanu zdrowia. Dlatego też opinie biegłych Sąd pominął jako zbędne do wydania rozstrzygnięcia, uznając że z mocy art. 365 § 1 k.p.c. jest związany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 11 lipca 1988 roku wydanym w sprawie VII U 427/88, którym zmieniono zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznano C. I. prawo do renty inwalidzkiej drugiej grupy z ogólnego stanu zdrowia od 8 czerwca 1988 roku, a zatem uznano, że jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy od tej daty. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd wskazał, że wnioskodawca był inwalidą III grupy od dzieciństwa z przyczyn psychiatrycznych, natomiast w trakcie zatrudnienia nastąpiło pogorszenie się jego stanu zdrowia psychicznego do II grupy inwalidów. W toku postępowania biegły psychiatra wskazywał, że inwalidztwo istniało od dzieciństwa w III grupie, z istotnym pogorszeniem stanu zdrowia w ostatnim okresie do II grupy inwalidów. Pogorszenie polegało na ujawnieniu charakteropatii i pogłębieniu niesprawności intelektualnej, jako wyraz przedwczesnego zespołu psychoorganicznego. A zatem podstawą wskazanego wyroku było ustalenie faktyczne, że w ostatnim okresie nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia wnioskodawcy, przy czym nie da się tego rozumieć, jako pogorszenia datującego się 20 lat wcześniej. Sąd Okręgowy podkreślił, iż w 1988 roku ubezpieczony miał 38 la, a zatrudnienie podjął w wieku lat 20 tj. od 5 listopada 1970 roku. Zdaniem Sądu I instancji wyrok zapadły w sprawie VII U 427/88 i uzasadnienie tego wyroku dowodzą, że pogorszenie się jego stanu zdrowia psychicznego, warunkujące przyznanie prawa do renty inwalidzkiej II grupy, nastąpiło w trakcie zatrudnienia, a zatem niewątpliwie nie w wieku do 16 roku życia, czy też do ukończenia szkoły w wieku lat 18.

Sąd I instancji przywołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2003 r. sygn. II UK 139/2002, w którym stwierdzono, że w sprawie toczącej się po złożeniu w trybie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ponownego wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy, niedopuszczalne jest wykazywanie, że wszystkie wymagane warunki były spełnione przed zamknięciem rozprawy w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem, którym odmówiono przyznania prawa do tego świadczenia. Przywołał także stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który w wyroku z dnia 13 stycznia 2005 roku sygn. III AUa 970/04 stwierdził, że prawomocne orzeczenie sądu co do daty powstania całkowitej niezdolności do pracy zarobkowej wydana w sprawie o tzw. rentę uczniowską, wiąże zarówno Sąd jak i organ emerytalno-rentowy, także w sprawie o prawo do wcześniejszej emerytury dochodzonej w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki. Podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lutego 2006 r. sygn. II UK 170/2005 stwierdził, iż w trybie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie można żądać zmiany prawomocnego wyroku, zaś w postanowieniu z dnia 15 marca 2000 roku sygn. II UKN 15/00, LEX nr 161200 podniósł, że powaga rzeczy osądzonej przekreśla walor prawny zeznań świadków, dotyczących tych samych spornych okresów ubezpieczenia, negatywnie zweryfikowanych w prawomocnie zakończonym postępowaniu sądowym, jako nowych okoliczności lub dowodów, które miałyby uzasadniać wszczęcie kolejnego postępowania emerytalnego i otwarcie drogi sądowej w tym samym stanie faktycznym i prawnym.

Zdaniem Sądu Okręgowego przywołane orzecznictwo wskazuje, że związanie prawomocnym orzeczeniem sądu dla innych sądów, organów państwowych oraz organów administracji publicznej oznacza, że organy te nie mogą dokonać odmiennej oceny prawnej roszczenia niż zawarta w prejudykacie, ale także nie mogą dokonać odmiennych ustaleń faktycznych. W konsekwencji uznał, że skoro podstawą wydania wyroku z dnia 11 lipca 1988 roku były ustalenia faktyczne, w zakresie pogorszenia się stanu zdrowia psychicznego wnioskodawcy w czasie zatrudnienia do uznania go za osobę całkowicie niezdolną do pracy i tym samym przyznania mu renty inwalidzkiej z tego tytułu, nie można w niniejszym procesie dokonywać ustaleń sprzecznych z powyższym tj., że całkowita niezdolność do pracy wnioskodawca powstała przed 16 rokiem życia, czy też przed zakończeniem nauki w szkole podstawowej, przed 18 rokiem życia. Dokonanie takich ustaleń, wbrew prawomocnemu wyrokowi, oznaczałoby bowiem podważanie tego wyroku, gdyż tylko pogorszenie się stanu zdrowia odwołującego się w czasie zatrudnienia, które podjął w wieku 20 lat, mogło spowodować przyznanie mu prawa do renty inwalidzkiej z II grupy, co wynika wprost z uzasadnienia Sądu w sprawie VII U 427/88. Sąd zauważył, że gdyby w sprawie VII U 427/88 Sąd dokonał odmiennych ustaleń i uznał, że wnioskodawca był osobą całkowicie niezdolną do pracy od urodzenia, czy też przed podjęciem zatrudnienia (przed 20 rokiem życia), to wówczas oddaliłby roszczenie C. I. o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy wskazując, że niezdolność została wniesiona do ubezpieczenia. Tym samym wnioskodawca nie mógłby otrzymywać przez te wszystkie lata renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Dalej Sąd Okręgowy zauważył, że wzruszenie prawomocnego wyroku mogłoby nastąpić tylko w drodze skargi o wznowienie postępowania, jeżeli występują ustawowe podstawy wznowienia. Skargi takiej wnioskodawca jednak nie złożył. W konsekwencji, wobec braku podstaw do uwzględnienia odwołania, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił.

Powyższy wyrok zaskarżył ubezpieczony w całości za pośrednictwem pełnomocnika zarzucając:

- naruszenie art. 365 § 1 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że prawomocny wyrok z dnia 11 lipca 1988 roku w sprawie z wniosku C. I. o prawo do renty inwalidzkiej, sygn. akt VII U 427/88 wiąże Sąd w niniejszej sprawie, podczas gdy moc wiążącą ma tylko sentencja wyroku, a nie jego motywy i zawarte w nim ustalenia faktyczne;
- naruszenie prawa procesowego w postaci art. 233 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, a także całkowite pominięcie opinii biegłych sądowych, co doprowadziło do błędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a także niewyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego i przyznanie wnioskodawcy prawa do renty rodzinnej od 19 kwietnia 2012 roku oraz o zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że kwestionuje ustalenia Sądu Okręgowego, zgodnie z którymi całkowita niezdolność C. I. do pracy powstała dopiero w roku 1988, a niezdolność do samodzielnej egzystencji w roku 1994. Zauważył, że od czasu orzekania w sprawie VII U 427/88 minęło prawie trzydzieści lat i od tamtego czasu zarówno medycyna, jak i wiedza na temat zespołu (...), jego przyczyn i rozwoju, poszły do przodu. W dzisiejszych czasach lekarze mają większą wiedzę o tej chorobie, o tym jak wpływa ona na rozwój intelektualny chorego, czy powoduje ograniczenia w życiu codziennym. Skarżący zaznaczył, że biegli orzekający w niniejszej sprawie stwierdzili jednogłośnie, bez żadnych wątpliwości, że wnioskodawca był osobą całkowicie niezdolną do pracy już przed 16 rokiem życia. W tej sytuacji nie sposób jest zgodzić się z ustaleniami, iż pogorszenie się stanu zdrowia wnioskodawcy nastąpiło na skutek wykonywanej przez niego pracy. W ocenie apelującego Sąd dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego postąpił tendencyjnie negując dowody wskazujące na fakt istnienia niezdolności do pracy przed 16 rokiem życia.

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 365 § 1 k.p.c. skarżący powołał się na dominujący w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, zgodnie z którym moc wiążącą ma tylko sentencja wyroku, a nie jego uzasadnienie, a zatem sądu nie wiążą ustalenia faktyczne i poglądy prawne wyrażone w uzasadnieniu wyroku innego sądu, przyjęte za jego podstawę. Przywołał także orzeczenia Sądu Najwyższego, z których wynika, że zakresem prawomocności materialnej jest objęty ostateczny wynik rozstrzygnięcia, a nie jego przesłanki.

Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego jest niezasadna, bowiem Sąd Okręgowy wydał prawidłowe rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawa.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było prawo C. I. do renty rodzinnej po zmarłym ojcu, której przesłanki zostały określone w art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W przypadku wnioskodawcy urodzonego (...) spór sprowadzał się do wyjaśnienia kwestii, czy całkowicie niezdolny do pracy lub całkowicie niezdolny do pracy oraz do samodzielnej egzystencji stał się on do ukończenia 16 roku życia lub do ukończenia nauki w szkole (którą ukończył w 18 roku życia, czyli w 1968 roku).

Zasadniczy zarzut apelacji sprowadzał się do naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 365 § 1 k.p.c., który wprawdzie przeprowadził w sprawie dowód z opinii biegłych psychiatrów, które następnie pominął, choć zawierały wnioski korzystne dla wnioskodawcy, i ostatecznie oparł się na prawomocnym rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 11 lipca 1988 roku zapadłym w sprawie VII U 427/88. Wyrokiem tym Sąd Okręgowy przyznał C. I. prawo do renty inwalidzkiej II grupy od 8 czerwca 1988 roku opierając swoje rozstrzygnięcie na opiniach biegłych lekarzy, na podstawie których ustalił, że z przyczyn psychiatrycznych inwalidztwo wnioskodawcy w III grupie istniało od dzieciństwa, natomiast pogorszenie się stanu zdrowia skutkujące zaliczeniem do II grupy inwalidów nastąpiło dopiero w trakcie zatrudnienia.

Wskazać trzeba, że apelacja prawidłowo wskazuje na przesłanki z art. 365 § 1 k.p.c., jednakże Sąd Apelacyjny nie podziela kierunku wykładni tego przepisu, zaprezentowanego przez pełnomocnika skarżącego. Choć rację ma skarżący, że powagą rzeczy osądzonej objęta jest w zasadzie jedynie sentencja wyroku, a nie jego uzasadnienie, to jednocześnie w orzecznictwie trafnie zwraca się uwagę, że powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu (tak np. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 marca 2002 r., sygn. II CKN 1415/00, LEX nr

53284). W szczególności, powagą rzeczy osądzonej mogą być objęte ustalenia faktyczne w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w jakim określają one istotę danego stosunku prawnego. Chodzi jednak tylko o elementy uzasadnienia dotyczące rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, w których sąd wypowiada się w sposób stanowczy, autorytarny o żądaniu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2004 r., V CK 528/03, LEX nr 188496 oraz z dnia 21 września 2005 r., V CK 139/05, LEX nr 186929). Taką wykładnię, zaprezentowaną przez Sąd Najwyższy także w wyroku z dnia 11 lutego 2014 r. sygn. I UK 329/13 (LEX nr 1444404), powszechnie zaakceptowały sądy powszechne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 marca 2013 r. sygn. III AUa 1077/12, LEX nr 1314780; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 lutego 2014 r. sygn. III AUa 811/13, LEX nr 1448555; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 września 2013 r. sygn. III AUa 1747/12, LEX nr 1372283).

Mając to na uwadze należy stwierdzić, że pomiędzy stronami niniejszego procesu został już rozstrzygnięty spór w kwestii daty powstania u wnioskodawcy niezdolności do pracy. Przedmiotem wcześniejszego postępowania toczącego się w sprawie VII U 427/88 była bowiem ocena, czy wnioskodawcy przysługuje prawo do renty inwalidzkiej, a to wymagało ustalenia stopnia niezdolności do pracy i daty jej powstania, co w tym postępowaniu w oparciu o opinie biegłych lekarzy sąd uczynił. Inaczej mówiąc ustalona przez ten sąd data powstania całkowitej niezdolności do pracy (ówczesna II grupa inwalidzka) była zasadniczą i podstawową przesłanką przyznania wnioskodawcy prawa do renty inwalidzkiej. Wyrok Sądu Okręgowego zapadły w dniu 11 lipca 1988 roku, niewątpliwie korzystny dla C. I., został zatem oparty na ustaleniu, że całkowita niezdolność do pracy powstała u wnioskodawcy w roku 1988. Bez tak przesądzonej kwestii prawo C. I. do renty inwalidzkiej nie zostałyby ustalone. W konsekwencji stwierdzić trzeba, iż Sąd Okręgowy rozpatrując w niniejszej sprawie kwestię uprawnień wnioskodawcy do renty rodzinnej nie był uprawniony do dokonywania ustaleń odnoszących się do kwestii daty powstania niezdolności do pracy z przyczyn psychiatrycznych w sposób odmienny od tego co legło u podstaw wydania prawomocnego wyroku z dnia 11 lipca 1988 roku. Dopuszczony w postępowaniu przez sądem I instancji dowód z opinii biegłych nie miał zatem dla rozstrzygnięcia żadnego znaczenia, gdyż nie powinien być w ogóle przeprowadzany. W całości w związku z tym należało podzielić argumentację Sądu I instancji, który ustalając brak uprawnień C. I. do renty rodzinnej stwierdził prawidłowość decyzji organu rentowego dnia 27 sierpnia 2012 roku.

Z uwagi na powyższe podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego ocenić należało jako całkowicie chybiony. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy nie popełnił żadnych uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

Przewodniczący: Sędziowie: